

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 6016200186
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6016200186.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: O. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom X.. V. N. XXXX/X, F., právne zastúpený: JUDr. Milan Šulva, advokát, AS Legal, s.r.o., so sídlom Hlučínska 1/11, 831 03 Bratislava, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1Scud/3/2016 zo dňa 22. júna 2016, v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1Scud/3/2016 zo dňa 13. septembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1Scud/3/2016 zo dňa 22. júna 2016, v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1Scud/3/2016 zo dňa 13. septembra 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného Č. PPZ-HCP-BB2-24/2016-SK zo dňa 11. januára 2016 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 140 € titulom náhrady súdneho poplatku za podanú žalobu a odvolanie v lehote 30 dní od doručenia tohto rozsudku do rúk právneho zástupcu žalobcu JUDr. Milana Šulvu, AS Legal, s.r.o., so sídlom Hlučínska 1/11, 831 03 Bratislava.

Odôvodnenie

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím Č. PPZ-HCP-BB2-24/2016-SK zo dňa 11.01.2016 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Žilina PPZ-HCP-BB7-1179-016/2015-PP zo dňa 19.10.2015, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie dlhodobého pobytu na území Slovenskej republiky podľa § 54 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011

Z.z.").

2. Dňa 01.07.2015 podal žalobca žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 52 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

3. V administratívnom spise sa nachádza písomnosť č. PPZ-HCP-BB-637/2015 zo dňa 12.10.2015, z ktorej vyplynulo, že Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica dostalo z Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru informáciu o doručení písomnosti stupňa utajenia „Tajné“ od Slovenskej informačnej služby (SIS). Dňa 10.09.2015 sa pracovník riaditeľstva oboznámil s obsahom uvedenej utajovanej skutočnosti SIS pod č. 65/152-T-168-6/2015-S zo dňa 29.07.2015, z ktorého bolo zrejmé, že u žalobcu je dôvodné podozrenie, že pri svojom dlhodobom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

4. Dňa 16.10.2015 bolo prvostupňovému správneému orgánu doručené vyjadrenie žalobcu, z ktorého najmä vyplynulo, že mu nie je známe, na základe čoho má ohrozovať bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Žiadal preto o uvedenie konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú uvedené podozrenie, a ku ktorým by sa mohol vyjadriť, čím by riadne vykonal svoje právo vyjadriť sa a účinne by uplatnil svoju procesnú obranu.

5. Dňa 19.10.2015 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 54 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. Prvostupňový správny orgán popísal priebeh konania, obsah podkladov pre rozhodnutie, vyjadrenie žalobcu, poukázal na príslušné ustanovenia zákona, v zmysle ktorých postupoval ako aj na utajovanú písomnosť, ktorej pôvodcom je Slovenská informačná služba. Vzhľadom na vyjadrenie žalobcu poukázal na ustanovenie § 120 ods. 2 písm. g) zák. č. 404/2011 Z.z. Najmä uviedol, že na základe vyjadrenia Slovenskej informačnej služby je toho názoru, že toto vyjadrenie má taký závažný charakter, že v nadväznosti na posúdenie ohrozenia bezpečnosti štátu podľa § 54 ods. 3 zák. č. 404/2011 Z.z. nie je u žalobcu udelenie dlhodobého pobytu vo verejnom záujme.

6. Voči predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Následne dňa 11.01.2016 bolo vydané napadnuté rozhodnutie, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

II.

Konanie na krajskom súde

7. Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutím Č. PPZ-HCP-BB2-24/2016-SK zo dňa 11.01.2016 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Žilina PPZ-HCP-BB7-1179-016/2015-PP zo dňa 19.10.2015, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie dlhodobého pobytu na území Slovenskej republiky podľa § 54 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.

8. V dôvodoch rozsudku uviedol, že v tomto prípade došlo k stretu dvoch chránených záujmov. Jeden záujem je bezpečnosť štátu a druhý záujem je právo žalobcu na ochranu manželstva a rodiny na území Slovenskej republiky. Pri strete takýchto dôležitých záujmov je potrebné vychádzať z princípu proporcionality. Je potrebné posudzovať, ktorý z týchto záujmov pri použití princípu proporcionality je dôležitejší. Súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného dospel zhodne so žalovaným k záveru, že prevážilo ohrozenie bezpečnosti štátu žalobcom nad princípom ochrany rodiny a manželstva i napriek tomu, že samotné konkrétne dôvody ohrozenia bezpečnosti štátu zo strany žalobcu v rozhodnutiach správnych orgánov neboli uvedené.

9. Ďalej súd poukázal na § 120 ods. 1 a 2 zák. č. 404/2011 Z. z., ktorý je vo vzťahu k zákonu o správnom konaní (zák. č. 71/1967 Zb.) lex specialis, preto nebolo povinnosťou správnych orgánov

konkretizovať v odôvodnení dôvod zamietnutia žiadosti v súvislosti s bezpečnostným záujmom Slovenskej republiky. V tejto súvislosti súd poukázal na to, že si vyžiadal od Slovenskej informačnej služby písomnosť č. 65/152-T-168-6/2015-S zo dňa 29.07.2015, ktorá je prílohou utajovanej písomnosti pod č. 65/152-T-225/2015-S zo dňa 16.12.2015, z ktorých zistil, že Slovenská informačná služba disponuje informáciami v súvislosti s osobou žalobcu, ktoré sa týkajú ohrozenia bezpečnosti štátu.

10. Pokiaľ žalobca v žalobe poukazoval na to, že prvostupňový správny orgán, ktorý rozhodoval v predmetnej veci, sa až sprostredkovanne oboznámil s utajovanou skutočnosťou Slovenskej informačnej služby, k tomu súd uviedol, že prvostupňové a druhostupňové konanie pred správnymi orgánmi tvorí jeden celok a druhostupňový správny orgán, ktorý rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu sa oboznámil s obsahom utajovaných písomností a dospel k obdobnému záveru ako prvostupňový správny orgán. Týmto vlastne došlo aj k náprave pochybenia prvostupňového správneho orgánu, ktoré žalobca vytýkal prvostupňovému správnenému orgánu v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu.

11. Krajský súd k tvrdeniu žalobcu, že došlo k nepripustnému zásahu do základných ľudských práv žalobcu, a to najmä do práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, uviedol, že vo výnimočných prípadoch aj samotná ústava v čl. 13 ods. 3 a 4 počíta v určitých výnimočných prípadoch s obmedzením základných práv a slobôd na základe zákona, čo sa stalo aj v danom prípade, keď sa v zmysle § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. dáva policajným útvarom možnosť v odôvodnení rozhodnutia uviesť iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 54 ods. 2 písm. b). Pokiaľ žalobca v žalobe poukazoval na rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, tieto rozhodnutia nie sú podľa názoru krajského súdu identické s predmetom tohto sporu a sú na daný prípad nepoužiteľné. Preto sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ich obsahom ani podrobnejšie nezaoberal.

III.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

12. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie, pričom vysvetlil, že má právo podať odvolanie na základe prípustnosti odvolania podľa O.s.p., počas účinnosti ktorého bol vyhlásený rozsudok a tiež v súlade s princípom právnej istoty a v zmysle § 491 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. V odvolaní žalobca žiadal o zmenu napadnutého rozsudku tak, že zruší preskúmané rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Tiež si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

13. Podľa žalobcu malo konanie pred súdom prvého stupňa inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil.

14. Zopakoval skoršie vyjadrenia o púhej formálnosti jemu poskytnutej možnosti pred prvostupňovým správnym orgánom vyjadriť sa k informácii, na ktorej postavili oba správne orgány svoje rozhodnutia. Napriek tomu, že súd zistil, čo je obsahom utajovanej písomnosti, v rozsudku neodôvodnil, prečo správna úvaha správneho orgánu nevybočila z medzí a hľadísk zákona. Tiež sa súd nevysporiadal s otázkou, či bola oná informácia aktualizovaná a aktuálna. Podľa žalobcu bol súd povinný dohliadať, aby sa žalobcovi sprístupnila podstata dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ rozhodnutia, pričom poukázal na rozsudok Veľkej komory Súdneho dvora Európskej únie C-300/u zo 04.06.2016. Súd sa vôbec nezaoberal judikatúrou, na ktorú žalobca poukázal.

15. Ďalej žalobca namietol, že ustanovením § 120 ods. 2 písm. g) zák. č. 404/2011 Z.z. nebola žalovanému zverená ničím neobmedzená, voľná úvaha pri rozhodovaní o tom, či dlhodobý pobyt udeli, alebo nie. Napriek písomnej žiadosti, žalobcovi nebolo umožnené sprístupnenie informácie, na základe ktorej žalovaný rozhodol. Súd neposkytol legitímne zdôvodnenie, ktoré ho viedlo k záveru, že z konania žalobcu hrozí Slovenskej republike ohrozenie verejnej bezpečnosti, keďže takáto informácia sa

nenachádza ani v preskúvanom rozhodnutí a ani v napadnutom rozsudku, teda nie je jasné, aký vplyv mali zistené okolnosti na preskúvané rozhodnutie, akou úvahou bol žalovaný vedený pri ich hodnotení a prečo uprednostnil verejný záujem pred súkromným. Preskúvané rozhodnutie tak nemá základné zákonné náležitosti a je tak nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť. Žalobca preto nerozumie, na základe čoho súd dospel k názoru, že ide o zákonné rozhodnutie.

16. Podľa žalobcu došlo preskúvaným rozhodnutím i napadnutým rozsudkom k neprípustnému zásahu do základných ľudských práv žalobcu a to najmä do práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, tiež bolo porušené základné právo žalobcu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktoré v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia.

17. Napokon poukázal na návrh Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky vo vzťahu k § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z.

III.

Východiská a dôvody pre rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o prerušení konania

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) pri preskúvaní odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru o potrebe prerušenia odvolacieho konania.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 10 Sža 3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v texte rozsudku aj ako „zák. č. 404/2011 Z. z.“) s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

20. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 1. decembra 2016 prerušil odvolacie konanie.

IV.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

21. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Vo zvyšnej časti návrhu nevyhovetl.

V.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. apríla 2019 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

23. Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba

žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia Č. PPZ-HCP-BB2-24/2016-SK zo dňa 11.01.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Žilina PPZ-HCP-BB7-1179-016/2015-PP zo dňa 19.10.2015, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie dlhodobého pobytu na území Slovenskej republiky podľa § 54 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.

24. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

25. Vyhlásením v zbierke zákonov má nález ústavného súdu vydaný v konaní o súlade právnych predpisov okamžité právne účinky a teda právne predpisy, ich časti alebo jednotlivé ustanovenia, o ktorých ústavný súd rozhodol, že nie sú v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi alebo s medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „s ústavou“), strácajú svoju účinnosť, t. j. ich aplikácia sa „zastavuje“ a nemajú žiadne právne účinky.

26. Ústava v čl. 125 ods. 3 prikazuje zákonodarcovi t. j. orgánu, ktorý vydal taký právny predpis nesúladi s ústavou, uviesť ho do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu do súladu s ústavou, ak ide o „podzákonné právne predpisy“ [čl. 125 ods. 1 písm. b) a c) ústavy] aj s inými zákonmi a ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy, aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. „Sankciou“ za nesplnenie tejto povinnosti je strata platnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia po márnom uplynutí šiestich mesiacoch legislatívnej pasivity zákonodarcu (normotvorcu) od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov.

27. Z výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 vyplýva, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca účinnosť ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie do súladu s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

28. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné zrušené Ústavným súdom, a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti.

29. Účinok „ex nunc“ nevyklučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

30. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam, ktoré nastali počas jeho platnosti aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu.

31. Všetky orgány verejnej moci sú povinné interpretovať výklad ústavných zákonov, zákonov a ďalších právnych predpisov v súlade s generálnym interpretačným princípom zakotveným v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého takýto výklad musí byť v súlade s ústavou.

32. Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého žalovaný postupoval tak, že neodôvodnil rozhodnutie ktoré bolo vydané na základe ustanovenia § 54 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., hoci ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. účinné v čase vydania rozhodnutia žalovaným odôvodnenie takéto rozhodnutia nevyžadovalo, stratilo účinnosť dňom zverejnenia Nálezu Ústavného súdu SR PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12.decembra 2018 v zbierke zákonov, bolo potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, a keďže súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 220 O.s.p. zmeniť a rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

34. V zmysle ustanovenia § 250j ods. 6 O.s.p. je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

35. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 a 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci ich náhradu priznal v sume 140 € titulom náhrady trov súdneho poplatku za podanie žaloby 70 € a za podanie odvolania 70 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vyplývajúcich zo spisu (č.l. 68 a 105), podľa § 151 ods. 2 O.s.p., keďže žalobca si uplatnené trovy konania v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčísľil.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

37. S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

